

Het meisje met de toverstokjes, een gans Ander sprookje

Er was eens een meisje, nog niet zo heel lang geleden. Ze zwierf in de tijd van de eerste decemberweek van 2010 door de bitter koude duisternis, door sneeuw en wind en vlaktes van eenzaamheid. Blootshoofds en barrevoets. Ze vond geen plaats in de herberg. Eh, de daklozenonderkomens voor de nacht waren bezet of nog niet ingericht of ze was nog niet lang genoeg in het land, zodat anderen voorgingen. Ze was een soort wees. Dat kon je wel zeggen. Haar moeder bleef achter in de Oekraïne bij haar dementerende

grootmoeder en haar vader al jaren voordien bij een jongere versie van moeder. Broertjes en zusjes zwierven in het thuisland over straat met vreemde mannen die hen een warm plekje aanboden voor één avond. Ze heeft hen nooit meer gezien. Geen van allen trouwens. Maar dat belette haar niet om in de duisternis te dromen van thuis. Haar kale ontoereikende thuis, nu overgoten met de aura van onaards licht die heimwee nu eenmaal tevoorschijn tovert.

Maar ze was in België, een land vol luiken, 'de huizen blind als mollen'. Soms echter doemden er vage rechthoeken op in de vinnig koude winternacht; rechthoeken van licht en warmte en belofte. Doorvoede lui erachter, die chips, TV diners en flessen fijne wijn verorberden, of met een wodkaCola aan de pc zaten. De schoenen met de suikerklontjes en obligate wortels erin stonden al klaar aan de haard. Bij wijze van spreken dan. Maar het maakte niet uit, ze waren samen en dat was haar grootste lijden. Want zij was zo alleen. De kerstlichtjes flikkerden haar vals tegemoet.

Ze had aids en dat had zo zijn voordelen. In de zak van haar oude wijde trui hield ze stokjes verborgen; sigaretjes, gerold van tabak en haar gratis medicatie. Beter dan de beste joint en subliem om door te verkopen. Maar ze kreeg ze die avond, waarop ze het geld zo nodig had, nog aan de bevroren straatstenen niet gesleten. Alle brave kindertjes schoven aan aan de dis van suikergoed, marsepein en familiale controle.

Honger, kou, angst en verbijstering. Was dit het beloofde land? Ze zakte neer in een nis waar ze door een ruitje waarachter vaag licht en geluiden waarneembaar waren, in een illusie van menselijkheid weg kon schuilen. 'Weet je wat? Prik me lek, het is voor mij ook weleens feest', en ze stak zelf een van haar stickies op. Hup, aansteker erbij en de brand erin. Diep inhaleren, mmmmm. Ze kreeg het al snel een beetje warmer, een vurige gloed doortrok haar voeten en daarna haar benen. Wat zag ze nou? Een roodgloeiende kachel waarnaar ze verlangend naar nog meer haar voeten strekte. Maar het duurde kort, de kachel doofde. Nee!! Niet doen, laat mij ook even genieten.

Er zat nog een tiental trooststokjes in haar trui. Vlam erin, krijg de kolere allemaal in je democratisch pokkenlandje. De kachel verscheen weer, ze ontspande in de gloed. Wat was dat? In die vrolijk dansende vlammen? Wie zag ze daar als ze heel goed keek? Ooo, kijk nou, mamuzsch! Haar moeders donkere ogen in dat scherpe gezicht. Het meisje kon nog wel een trekje gebruiken. Het vertrouwdste van alle gezichten verscheen weer, maar hoe vreemd, ze had nu haar oude rode appeltjeswangen terug en lachte naar haar vader die lekker thuis zat in de stoel waarin hij altijd gezeten had. Trek, hijs, dit ging helemaal goed komen. Haar broers en zusjes kwamen het huis binnen rollen om oma een knuffel te geven en vader een high five. Ze schoven allemaal aan tafel voor.... Ze kon het niet goed meer zien. Volgende joint. Een tafel vol met dampende schalen aardappelpuree, kalkoen en zelfgemaakte appelmoes, een boom met kaarsjes, oma fit en wel, moeder zo vrolijk. Ze strekte haar armen in wilde blijdschap naar hen uit, maar ze reikte niet ver genoeg. Moeders gezicht verzwom, de kerstboom werd een waas, eerst groen, dan grijs, dan niets meer. O hel, nee nee nee, ze voelde zich alsof elk botje in haar lijf gebroken was, ze wilde terug naar wat ze verloren had. Koortsachtig graaide ze met haar verkleumde vingers naar de volgende joint. Godver, 'koning winter bijt in je neus', ja ja, geef er maar lieve naampjes aan. Gevonden! Diep en langzaam inhaleren nu, wees zuinig op wat je nog hebt. Het is niet veel, maar het kan je leven veranderen.

Dat deed het. Haar moeders veilige armen omsloten haar binnen seconden. In de klitten van haar vuile haren nestelden zich lieve fluisterwoordjes. De omhelzing werd zo groot, zo immens, moeders gezicht helderder dan de klaarlichte dag, haar stem zachter dan verzin het maar. Neem me mee, o neem me mee, laat me niet los, laat me hier niet in de ijzige steppen van België creperen, troost me, mijn mamoutschick, wieg me, zing je oude slaapliedjes voor me, ja zo... ja zo... O oneindig geluk, o

innige thuiskomst bij alles wat goed was en vertrouwd. Wat kreeg ze het verrukkelijk warm, ze liet zich leiden, ze volgde de stroom met zalig loom geworden ledematen. Thuis, ja, voorgoed naar huis.

Een aardige man doet, stijf gearmd met zijn zorgzame vrouw, nog een ommetje door de verlaten stille sneeuwstraten. Hondje, in een hondenjasje, mag mee. Ze hebben een fijn, warm en ruim huis waaraan ze al meer dan eens gedacht hebben bij oproepen op de TV. Het zou zo geschikt zijn voor de opvang van minimaal twee gezinnen als het te koud is om buiten te slapen... Ze willen wel, maar hoe pak je zoiets aan? Zijn daklozen wel te vertrouwen? En mag je dat verwachten? Krijg je ze weer weg uit je huis? Kunnen ze het wel aan om hen na de nacht weer in de kou te droppen? Ga je je niet aan hen hechten? En zo meer. Allemaal vragen waar ze nog niet uit zijn. Ze stappen eensgezind stevig door, de kou snijdt in hun gezichten, ze lachen erom, de open haard wacht immers. Ze zien niets bijzonders. Het hondje wel, maar dat is gauw weer tot de orde geroepen met een rukje aan zijn leiband. Hij verheugt zich op zijn zachte hondenmandje en zijn zachte hondenslaapje.